

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobkyně AA Trading, s. r. o., se sídlem Soukenická 1756/34, 110 00 Praha 1, zastoupené JUDr. Marcelou Šancovou, advokátkou se sídlem Petřská 1133/6, 110 00 Praha 1, proti žalovanému Magistrátu hl. m. Prahy, se sídlem Mariánské nám. 2, 111 21 Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 17. 4. 2007, č. j. MHMP-10750/05/B/Ja-601,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2007, č. j. MHMP-10750/05/B/Ja-601, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 4880 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku do rukou její zástupkyně JUDr. Marcely Šancové, advokátky.**

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 19. 4. 2005 žalovaný shledal žalobkyni vinnou z porušení § 2 odst. 3 zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy a o změně a doplnění zákona č. 468/1991 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o regulaci reklamy“); toho se žalobkyně měla dopustit tím, že zadala reklamu na služby N. C. A., která je v rozporu s dobrými mravy, neboť ohrožuje obecně nepřijatelným způsobem mravnost a obsahuje prvky pornografie. Za to žalovaný uložil žalobkyni podle § 8 odst. 1 písm. a) zákona o regulaci reklamy pokutu ve výši 250 000 Kč a nařídil jí ukončení reklamy.

Toto rozhodnutí zrušil Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 30. 11. 2006, č. j. 5 Ca 153/2005-23, a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Podle soudu bylo ve správním řízení zjištěno, že reklamní letáky propagující N. C. A. obsahují prvky pornografie; nebylo však možno postihovat žalobkyni i za to, že nevybíravým způsobem šířila letáky a obecně nepřijatelným způsobem ohrožovala mravnost, protože ohledně toho nebyl dostatečně zjištěn

skutkový stav (tj. kdo rozdával letáky, jaký byl vztah těchto osob k žalobkyni, kdo určil, jakým způsobem se mají letáky rozdávat apod.).

Žalovaný v novém řízení rozhodl dne 17. 4. 2007 tak, že žalobkyně je vinna z porušení § 2 odst. 3 zákona o regulaci reklamy, neboť reklama, kterou zadala, je v rozporu s dobrými mravy tím, že obsahuje prvky pornografie. Za to žalovaný uložil žalobkyni podle § 8 odst. 1 písm. a) zákona o regulaci reklamy pokutu ve výši 200 000 Kč a nařídil jí ukončení reklamy.

Žalobkyně v žalobě proti rozhodnutí namítla, že letáky nebyly určeny pro veřejnost na Václavském náměstí, nýbrž pouze pro specifickou klientelu cestovních kanceláří. Z letáků nevyplývá žádná absolutní nevhodnost daná nevkusným a pobuřujícím zobrazením; ostatně podle rozboru Institutu pro kriminologii a sociální prevenci existuje velké množství materiálu pracujícího s částečně i plně obnaženým tělem. Posudky vyznívají jednostranně, zvláště pak posudek MUDr. Radima Uzla, který je datován ještě dříve, než úřad odebral distribuujícím osobám předmětné letáky. Žalobkyně spatřuje v této záležitosti projev boje politických oportunistů o moc na radnici. Zákon č. 25/2006 Sb., jehož se žalovaný dovolává, je platný (pozn. míněno „účinný“) od 26. 1. 2006, a nikoli před tímto datem; zdá se tedy, že jednání žalobkyně je posuzováno podle zákona, který v době, kdy byly letáky odebrány, nebyl v platnosti. Uloženou pokutu považuje žalobkyně za neúměrnou a likvidační; již ve správním řízení se zástupkyně žalobkyně dohodla se žalovaným, že pokuta bude snížena na 5000 Kč.

Žalobkyně proto navrhl, aby Městský soud v Praze zrušil napadené rozhodnutí a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě zdůraznil, že ve vztahu ke skutkové podstatě, podle níž nesmí reklama obsahovat prvky pornografie, nezáleží na tom, komu byly letáky určeny – stačí, že existují a jsou dostupné. Není pravda, že by žalovaný rozhodoval podle zákona č. 25/2006 Sb. – pouze se odvolal na pravidla obsažená i v pozdějším znění zákona. Ve spisu je založena písemnost, v níž žalobkyně žádá o snížení pokuty, i s poznámkou o telefonickém vysvětlení dalšího možného postupu.

Žalovaný proto navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

Jak soud zjistil ze správního spisu, dne 22. 9. 2004 obdržel žalovaný podnět upozorňující na šíření reklamy na služby poskytované nočním klubem A. Dne 8. 10. 2004 požádal žalovaný o zpracování „znaleckého posudku“ znalce MUDr. Radima Uzla, CSc.; podle tohoto „posudku“ ze dne 31. 10. 2004 a jeho doplnění ze dne 13. 12. 2004 obsahují hodnocené reklamní materiály (mj. i leták propagující N. C. A.) prvky pornografie a tím, že jsou nevyžádanou formou distribuovány kolemjdoucím chodcům, ohrožují i obecně nepřijatelným způsobem mravnost. Ve spisu je založeno několik totožných letáků propagujících klub A; jeden z nich byl podle poznámky ve spisu získán dne 15. 11. 2004 od advokátní kanceláře Mgr. R. B. na ulici P.19, další byl dne 9. 12. 2004 odňat panu R. J. Dne 12. 1. 2005 zahájil žalovaný se žalobkyní správní řízení ve věci porušení § 2 odst. 3 zákona o regulaci reklamy. Dne 28. 2. 2005 požádal žalovaný o stanovisko Institut pro kriminologii a sociální prevenci; z tohoto stanoviska plyne, že předložené letáky mají pornografický charakter. Dne 16. 3. 2005 bylo při kontrole zjištěno, že pan M. H. rozdával uvedené letáky na J. náměstí. Sdělením ze dne 17. 3. 2005 byla žalobkyně poučena o možnosti seznámit se s poklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim; této možnosti nevyužila. Dne 19. 4. 2005 pak žalovaný vydal první rozhodnutí ve věci. V novém rozhodnutí ze dne 17. 4. 2007 žalovaný dospěl k závěru, že není třeba provádět další dokazování ohledně způsobu distribuce letáků a vztahu distribuujících osob k žalobkyni, protože k závěru o porušení § 2 odst. 3 zákona o regulaci reklamy postačí fakt, že předmětné letáky obsahují prvky pornografie. Výši sankce odpovídající jedné desetíně maximální možné sankce považuje žalovaný za přiměřenou i s ohledem na to, že žalobkyně i v současnosti šíří na svých webových stránkách reklamu obsahující prvky pornografie.

Žaloba je důvodná, ačkoli ke zrušení napadeného rozhodnutí vedly městský soud jiné důvody než ty, které uvádí žalobce.

Podle § 2 odst. 3 zákona o regulaci reklamy nesmí být reklama v rozporu s dobrými mravy, zejména nesmí obsahovat jakoukoliv diskriminaci z důvodů rasy, pohlaví nebo národnosti nebo napadat náboženské nebo národnostní cítění, ohrožovat obecně nepřijatelným způsobem mravnost, snižovat lidskou důstojnost, obsahovat prvky pornografie, násilí nebo prvky využívající motivu strachu. Reklama nesmí napadat politické přesvědčení.

Žalobce v žalobě polemizoval především se závěrem správního orgánu, podle nějž jím zadané letáky obsahovaly prvky pornografie, se zjištěními posudků, které jsou podle něj jednostranné, a s výší pokuty.

Se žalovaným je třeba souhlasit v tom, že otázka, zda předmětné letáky obsahovaly prvky pornografie, již byla při předchozím soudním přezkumu vyřešena. Městský soud ve svém rozsudku ze dne 30. 11. 2006, č. j. 5 Ca 153/2005-23, odkázal na oba posudky, které si žalovaný před vydáním rozhodnutí opatřil; i podle něj je z obou posudků zřejmé, že letáky obsahují prvky pornografie, a že žalobkyně jako jejich zadatelka tedy porušila § 2 odst. 3 zákona o regulaci reklamy. Soud však nepovažuje za vhodné, že žalovaný své úvahy o pornografickém obsahu letáků pouze ocitoval v rekapitulační části rozhodnutí, kdežto v části argumentační (začínající slovy „*Po vrácení věci se živnostenský odbor MHMP věci znovu zabýval*“) pouze odkázal na závěry, k nimž dospěl v předchozím řízení. Ačkoliv totiž opravdu v předchozím řízení byla otázka pornografického obsahu letáků vyřešena, a soud se s jejím řešením ztotožnil, nelze zapomínat na to, že předchozí rozhodnutí správního orgánu bylo pravomocně zrušeno, formálně tedy neexistuje a nelze se dovolávat úvah v něm uvedených. Žalovaný by tak měl v novém rozhodnutí učinit zadost formální stránce věci a své úvahy a závěry k otázce pornografického obsahu letáků pojmout do argumentační části svého rozhodnutí.

Městský soud v Praze tedy ve svém rozsudku ze dne 30. 11. 2006 zaujal stejně jako žalovaný názor, že reklamní letáky obsahovaly prvky pornografie; napadené rozhodnutí však i přesto zrušil, protože žalovaný podle něj neprokázal, že by žalobkyně těmito letáky ohrozila obecně nepřijatelným způsobem mravnost. Vinnou přitom byla shledána nejen z toho, že jí zadaná reklama obsahovala prvky pornografie, ale i z toho, že tato reklama ohrožovala obecně nepřijatelným způsobem mravnost, a za toto jednání, rozporné s dobrými mravy ve smyslu § 2 odst. 3 zákona o regulaci reklamy hned dvěma způsoby, jí také byla uložena pokuta. Žalovaný v novém řízení shledal, že není třeba provádět další dokazování ohledně způsobu šíření letáků, protože k založení rozporu reklamy s dobrými mravy, a tedy k závěru o porušení § 2 odst. 3 zákona o regulaci reklamy, postačuje to, že reklama obsahovala prvky pornografie. Proto žalovaný vypustil z původního výroku tu část, která žalobkyni vinila z ohrožení mravnosti obecně nepřijatelným způsobem, a ponechal jen část vinící žalobkyni ze zadání reklamy, která je v rozporu s dobrými mravy proto, že obsahuje prvky pornografie.

Závěr, podle nějž reklama zadaná žalobkyní nepřivodila rozpor s dobrými mravy tím, že by ohrozila obecně nepřijatelným způsobem mravnost, však žalovaný vzápětí zpochybnil v části odůvodnění, v níž se věnuje výši pokuty. Zde žalovaný uvedl, že i pokud by měl sankcionovat zadavatele reklamy za rozpor s dobrými mravy z důvodu, že reklama ohrožuje obecně nepřijatelným způsobem mravnost, muselo by být toto ohrožení dáno obsahem reklamy samotné, nikoli způsobem jejího šíření. Vzápětí však dodal, že je „*diskutabilní, zda tím, že v reklamě jsou obsaženy prvky pornografie, není naplněna i skutková podstata ohrožení mravnosti obecně nepřijatelným způsobem. I proto byla uložena sankce ve výši jen nepatrně nižší, než byla původní sankce*“. Tuto část odůvodnění považuje soud za nesrozumitelnou, resp. rozpornou s výrokem. Pokud žalovaný ustoupil od kvalifikace, podle

níž letáky ohrozily obecně nepřijatelným způsobem mravnost, a vypustil tuto kvalifikaci z výroku rozhodnutí, nemůže ji opětovně vnášet do svého rozhodování ve fázi, kdy zvažuje výši pokuty. Žalobkyně byla shledána vinnou z toho, že její reklama je v rozporu s dobrými mravy, protože obsahuje prvky pornografie, nikoli z ohrožování mravnosti obecně nepřijatelným způsobem. Mezi kritérii, k nimž správní orgán přihlíží při určení výše pokuty, jsou závažnost, způsob, doba trvání a následky protiprávního jednání (§ 8 odst. 4 zákona o regulaci reklamy); kritériem však nemůže být to, zda se delikvent eventuálně nedopustil i jiného jednání, které by mělo být sankcionováno (resp. zda neporušil příkaz, aby reklama nebyla v rozporu s dobrými mravy, hned několikerým různým způsobem). Měl-li by správní orgán za to, že reklama kromě toho, že obsahovala prvky pornografie, také ohrozila obecně nepřijatelným způsobem mravnost, musel by ve výroku vyslovit, že delikvent je vinen i tímto jednáním; to však neudělal, pamětliv pokynu městského soudu, podle nějž by takový výrok musel být podložen dalším dokazováním (které žalovaný po úvaze neprovedl). Odůvodnění se tak ocitá v rozporu s výrokem, protože výrok o případném ohrožení mravnosti mlčí (tedy žalobkyně se takového jednání nedopustila), ale výše pokuty je ovlivňována tím, že reklama podle žalovaného dost možná ohrozila mravnost.

Žalovaný si tedy musí ujasnit, z čeho všeho vlastně žalobkyni viní a za co ji trestá. Neviní-li ji (ve výroku) z ohrožení mravnosti obecně nepřijatelným způsobem, nemůže být pro něj kritériem pro určení výše pokuty právě to, že reklama ohrozila obecně nepřijatelným způsobem mravnost. Nepřezkoumatelný je ostatně i samotný obsah úvahy o tomto ohrožení: žalovaný totiž neříká, že reklama „ohrozila“, nýbrž pouze naznačuje, že tu taková možnost je a že je „diskutabilní“. Pro „diskusi“ nad kvalifikací jednání žalobkyně už ale v rozhodnutí, jímž se stanoví vina a trest za správní delikt, není prostor – tím spíše, že soud již žalovaného jednou vybídl, aby jednání žalobkyně kvalifikoval jednoznačně a na dostatečném skutkovém základě. Pokud žalovaný za „pouhý“ obsah prvků pornografie v reklamě (oproti dřívějšímu „obsahu prvků pornografie“ spojenému s „ohrožením mravnosti obecně nepřijatelným způsobem“) uložil pokutu ve výši „*jen nepatrně nižší*“, měl by zdůvodnit, proč je „pouhý“ obsah prvků pornografie v reklamě skoro stejně tak závažný jako „šíření reklamy s prvky pornografie nevybíravým způsobem, který nepřijatelně ohrožuje mravnost“ – zejména s ohledem na to, že ve svém předchozím rozhodnutí spatřoval žalovaný škodlivost reklamních letáků a závažnost jednání žalobkyně ani ne tak v samotném existenci a obsahu letáků jako právě v tom, že byly šířeny nevybíravým způsobem, byly aktivně nabízeny kolemjdoucím, a mohly se tak snadno dostat do rukou i mladistvým. Toto šíření a nabízení široké veřejnosti ale žalovaný žalobkyni neprokázal; při určování výše pokuty tak může brát v úvahu jen závažnost a následky samotného faktu, že žalobkyně zadala reklamu, která obsahuje prvky pornografie.

Na okraj soud podotýká, že i v jiných ohledech není argumentace žalovaného zcela vhodná. Není na místě odůvodňovat přiměřenost pokuty tvrzením, že žalobkyně šíří reklamu obsahující prvky pornografie dosud, a to např. na svých webových stránkách. Napadené rozhodnutí se má vyjadřovat ke správnímu deliktu spáchanému před jeho vydáním; dopouštěli se žalobkyně podobných deliktů i v současnosti, může to být jen důvodem pro opětovné zahájení správního řízení a uložení nové pokuty, ovšem nemůže to sloužit jako kritérium pro určování výše pokuty za skutek spáchaný v minulosti. Dále soud upozorňuje na to, že při rozhodování o správních deliktech musí být skutek ve výroku popsán co nejpresněji, aby byl nezaměnitelný (srov. rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu publikované pod č. 1546/2008 Sb. NSS); zpravidla je tedy třeba uvést místo, čas a způsob spáchání deliktu, popřípadě i jiné skutečnosti. Určení místa ani způsobu v projednávané věci (kde a jak žalobkyně zadala reklamu) není příliš podstatné; ve výroku však chybí časový údaj o spáchání skutku (podle všeho byl skutek spáchán v blíže neurčené době přede dnem 22. 9. 2004, kdy žalovaný obdržel podnět vedoucí k zahájení správního řízení se žalobkyní).

Jelikož soud shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným (pro nesrozumitelnost spočívající v rozporu mezi výrokem a odůvodněním v části týkající se výše uložené pokuty), zrušil je bez jednání [§ 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (zákon č. 150/2002 Sb.; dále jen „s. ř. s.“)] a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude správní orgán vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.)

Žalobkyně měla ve věci úspěch, a žalovaná je tak povinna zaplatit jí ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s. náklady řízení, které sestávají ze zaplaceného soudního poplatku (2000 Kč) a z odměny zástupkyně za jeden úkon právní služby – převzetí zastoupení (2100 Kč) podle § 11 odst. 1 písm. a), § 7, § 9 odst. 3 písm. f), včetně náhrady hotových výdajů (300 Kč) podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif) ve spojení s § 35 odst. 2 s. ř. s. Zástupkyně žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, a odměna se tak zvyšuje o částku 480 Kč odpovídající dani, kterou je zástupkyně povinna odvést z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů. Celkem tedy žalobkyni náleží 4880 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek § 102 a násl. s. ř. s. ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozsudku, a to u Městského soudu v Praze. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Podle § 105 odst. 2 s. ř. s. musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 30. července 2010

JUDr. Eva Pechová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Pekárková Marie